

žalostne dogodke iz naše pretekle zgodovine. Tudi na Krasu med Novo Gorico, Ajdovščino in Sežano lahko prenočujemo pri kmetih, ki nam ne nudijo le neskončnih možnosti za sprehode, ampak tudi ogleda kraških pojavov ter postrežejo s pristnimi domačimi vini, predvsem teranom. To delno velja tudi za domačije na Notranjskem med Postojno in Vrhniko.

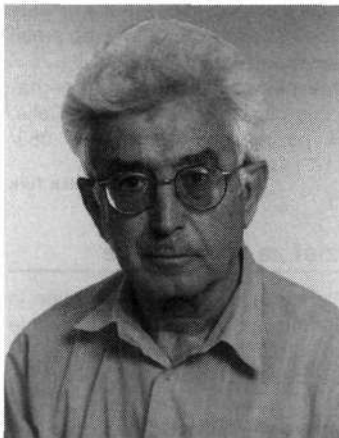
Zelo lepo je tudi na slovenskem Koroškem, kjer lahko obiščemo razgledno Uršljo goro ali Plešivec z najvišje ležečo cerkvijo pri nas, Zahodno Pohorje ter na meji z Avstrijo Strojno in Košenjak. V Slovenskih goricah smo sredi obsežnih vinorodnih polj in številnih srednjeveških gradov, v Prekmurju pa zopet naletimo na vse bolj urejena termalna kopališča in na domačo prehrano.

Letos izide pri tej agenciji še šest katalogov: Poletje, Jesen — zima, Otroške počitnice, Vinske turistične ceste, Izleti in potovanja ter za nas najbolj zanimivo Pohodništvo-treking.

Ciril Velkovich

društvene novice

Marjan Oblak — sedemdesetletnik

Marjan, dobro znan med slovenskimi planinci, naj bi pred dvajsetimi

leti srečal Abrahama. Pravi, da je sicer možno, da sta se srečala, a za kakšen daljši pogovor ni bilo časa. Mnogo načrtov je takrat imel delavni Marjan in tudi Abraham je menda imel dela čez glavo.

Je pa že tako, da je ob 70-letnici vendarle treba za kak trenutek pogledati tudi nazaj. To predvsem zato, da je bolj jasn pogled za naprej.

Najbolje, da ga kar naravnost vprašamo: »Kako si začel svoje poti v hribe?«

Marjan: »Oče je bil tisti, ki mi je utrl prve stopinje, ki so bile nekaj višje od nivoja Sore. Škofja Loka je bila dom in izhodišče za prve mladostne pohode. V spominu so mi ostali zlasti Sv. Andrej, Sv. Ožbolt, Črni vrh, Pasja ravan, Osovnik, Šmarjetna gora, Šmarna gora... V ta čas lahko štejem tudi že kar resen pohod na Lubnik. Sedem let mi je bilo.«

Še eno vprašanje: »Vem, da za pravega ljubitelja narave in gorá ni najpomembnejše le to, kako visoko je kdo prišel, pa vendarle vprašam, do katere višine so te prinesle noge.«

Marjan: »Leta 1978 je alpinistični odsek Planinskega društva Ljubljana-Matica organiziral skupinski pohod na Grossglockner. Z menoj so bili moji Marija, Radoš in Uroš. Najmlajši je imel štiri leta, zato smo ga seveda tudi nosili. Moji prijatelji so dobrodušno poprijeli tudi za to delo. In prišli smo na 3797 metrov visok vrh. Varno smo se tudi vrnili. Rad bi dodal še enega od vzponov, ki mi veliko pomeni. Triglavska stena zahteva zbranost. Zato smo jo ob 200. obletnici prvega pristopa preplezali v njihov spomin. Naprej je šel Tonač, sledili pa smo mu **Marinc**, **Banovec**, Marija in jaz. Stena je izziv in zato tudi nevarna. Nas je **Sazonov** varno 'povlekel' navzgor.«

Marjan Oblak je že zelo mlad spoznal, da so ravna polja in nizine sicer lepe, a da jih prav vidiš, je treba stopiti malo višje. Tako se je začela njegova planinska pot v Planinskem društvu Škofja Loka. Ni se samo sprehajal in plezal. V vseh teh letih je tudi gradil. Bil je zraven na Lubniku, Jančah, Kumu, Kredarici, Zasavski planinski poti in še kje. Vodil je planinska društva in

medobčinska planinska društva. Bil je na čelu Planinske zveze Slovenije. Še sedaj je predsednik PD Ljubljana Matica, ki ima 7640 članov in upravlja s planinskimi domovi na Kredarici, pri Sedmerih Triglavskih jezerih, na Komni, pri Slapu Savice in v Kamniški Bistrici.

Še vprašanje: »Hoja po hribih in gorah je nekaj lepega. Je občudovanje narave, ki je drugačna kot tu v dolinah. Je tudi zmaga nad lenobnostjo in ponos, da si premagal težo svojega telesa. Da ljubitelji narave lahko užijejo tudi del ugodja, ki so ga sicer navajeni tu spodaj, je potrebno urediti in označiti pota, zgraditi zavetišča in planinske domove in še kaj. Katero od tvojih prostovoljnih del se ti je najbolj vtisnilo v spomin?«

»Dostikrat sem bil zraven, a izbral bom Janče. Če ne bi bilo takšnih, kot so bili **Polde Knol** (krojač), **Edo Glavič** (dentist), **Jože Žen** (načelnik železniške postaje), **Feri Tičar** (vodja komunale), potem bi gradnja Planinskega doma na Jančah trajala precej več, kot smo mi za to potrebovali. No, pa je vseeno trajalo pet let od izbire lokacije do otvoritve. Ponosen sem na to, da nam je uspelo pridobiti še druge prostovoljce. Začeli smo v Savi in naložili gramoz. Smrečica na strehi nam je seveda ostala v spominu. Sedaj ni tako velike potrebe po graditvi novih postojank. Menim, da jih je v naši državi približno pravo

Krn

SLAVICA ŠTIRN

*Gora, vsa v soncu,
čista, brez greha,
je vsrkala vase
upe, znoj, kri.*

*Rože tisočere
z njenih nedrji rasejo.
Morda je spomin
duš tukaj pokončanih.*

*Nežne in dišeče
zibljejo se v vetru;
ko jih gledam,
se zavem...*